

Ráhangolódva a Szél sokkal nagyobb erejére – Piarista Vitorlázó Egyesület a Kékszalagon

NÉZŐPONT – 2022. augusztus 1., hétfő | 17:46

Az 54. Kékszalagon indult a Jazz nevű sportvitorlás is, fedélzetén a Piarista Vitorlázó Egyesület néhány tagjával, akik különféle közösségekből érkeztek, hogy negyven órára összekötözve megvalósítsák azt, amit szeretnének közösségeikkel is életre kelteni – egy hajóban vitorlázottak cserkészek, regnumiak, a Kalazancius Mozgalom tagjai. Az alábbiakban Elek Lászó SJ írását szerkesztve közöljük.

Cserkészet, Regnum, Kalazancius Mozgalom, Szentjánosbogár közösség és még megannyi más jó csapat! Hajóink különböznek, de egyetlen vízen hajózunk minden. Vannak már több mint száz éves hajók, és egészen újak is; van klasszikus magyar formatervezésű, valamint nemzetközi vizekről importált és Balatonra adaptált; vannak lenyűgözően nagyok és kis családiasak is. Talán az egyik közös pont az, hogy egyik sem igazán versenyre készült, inkább túrázásra, a szél megtapasztalására, a közös növekedésre, egymás megerősítésére.

Az 54. Kékszalagon indult a Jazz nevű kis, 27 lábas Sudár Sport vitorlás is. A fedélzetén összegyűlteket formailag a piarista öregdiákság fűzte össze – így indulhattak a Piarista Vitorlázó Egyesület tagjaiként.

Különféle közösségekből érkeztünk, hogy negyven órára összekötözve megvalósítsuk azt, amit szeretnénk közösségeinkkel is életre kelteni: egy hajóban vitorláztunk cserkészek, regnumosok, a Kalazancius Mozgalom tagjai – Elek Lászó SJ, Schmutzer Áron, Surján Balázs és Telek Tamás.

Egyenként jó pár tengeri mérföldet vitorláztunk már, és ismergettük egymást is, kit jobban, kit kevésbé, de még nem vitorláztunk egy hajóban. Az együtt kibérelt nyolcméteres vitorlás természetesen nem vehette fel a versenyt a varázslatos rohanógépekkel, de ez sosem volt célja. Viszont kialakítása hozta azt, amire vágytunk: klasszikus vonalvezetés, egyszerű tábori körülmények, lendületes élettel teli vitorlázásra teremtve, és nem ijed meg keményebb körülményektől, balatoni viharuktól sem. Igaz, mivel ez volt első találkozásunk vele, az összeismerkedés kihívásokat is hozott: menet közben optimalizáltuk a kötélzetet, a vitorlát extra kötelecskékkel feszítettük ki jobban, a motor fogyasztását karórával mértük, a korlátot csak egy kötéssel tudtuk helyettesíteni. Abaum bekötésének állíthatóságát meg csak a verseny után ismertük meg. Kellett az idő az összeérésre, minden részlet megismerésére, de így van ez minden közösségen is. Évek után is hozhat új apró meglepetéseket, és kifejezetten örömtelieket is.

Az első feladat a kapitány kijelölése volt. Mert mozgalmaink egyenlőek, és megférünk egymás mellett, de szükséges, hogy mindig tudjuk, hogy ki az, aki a végső szót kimondja. Tolongás és veszekedés nélküli egyhangú megbízás lett belőle, ami csak azt vette figyelembe, hogy ki a legalkalmasabb erre a konkrét feladatra. A kapitányi utolsó szó jogával sosem kellett élni, mert hatékonyan vitattuk meg például, hogy elérkezett-e a vitorlafelület csökkentésének az ideje, vagy sem. További feladat pedig jutott még bőven mindenkinél.

Nem a versenyzésben vagyunk a leggyakorlottabbak, de együttműködéssel, kreativitással és kitartással sokat hoztunk a hátrányunkon.

A Gondviselés is segítségünkre volt. Így sikerült tényleg éppen csak időben megérkeznünk a rajtvonalhoz, és az üzemanyagunk is éppen kitartott még a verseny utáni hazaúton, amíg éppen kellett. Elrajtoltunk hát a rajtvonal szinte legszélén. Ügyes helyezkedésünket a nagy hátszélvitorla, a spinakker felhúzásával erősítettük meg. Nem ez volt a mezőny leggyorsabb vitorlahúzása (...) De vajon a legszuperebb sátorállítás a célunk a táborainkban, vagy az, hogy megtanítsuk önálló táborverésre tagjainkat? Kiügyeskedtük és megtanultuk hát a spinakker felszerelését, bár még gyakorolni kell, és van még trükkje, amit egymástól megtanulhatunk. Húsz perccel később eltört az egyik öntöttvas veret, így húzhattuk le a gyönyörű spinakkert. Hiába, minden vannak újabb és újabb kihívások. A törést talán túl sokat is elemeztük, de ennyi miatt nem adunk fel egy versenyt, nem zárunk be egy tábot, nem futunk el. Pláne mert legyen bármilyen nehézség, azt sosem kell egyedül megoldanunk.

A kenesi bójánál hatalmas tömeg verődött össze. Voltak, akik órákra ragadtak ott a szélcsendben és már-már összevisszaságban. Mi bátran lapot húztunk, és balcsapáson (útjog tekintetében kifejezetten előnytelen menet) berongyoltunk közvetlenül a bója tövébe. Pár varázslatos mozdulattal elkerültünk minden érintkezést, miközben megadtunk minden útjogot, nem léptünk senki hajójának a sarkára, és haragosokat sem szereztünk. Legfeljebb irigyeket, hiszen pillanatok alatt tovasuhantunk. Zsenik voltunk, vagy szerencsések, talán vakmerőek, vagy izzadtságos nem kímélő bátrak? Talán ezeket nem lehet egészen tisztán szétválasztani. Talán az isteni és az emberi, a rábító és a megkísértő, az Istennel és a nélküle nem is áll olyan messze egymástól.

Személyes kedvencem az éjszakai szakasz. A naplementében, úgy Balatonszemes környékén, szembe jöttek velünk a leggyönyörűbb egytestű hajók, a modern liberáktól a klasszikus cirkálókig, majd elcsendesett minden. Váltott műszakban szolgáltunk: ketten aludtak, egyvalaki kormányzott, a negyedik ember pedig segített neki ébren maradni és figyelte a forgalmat jelző kis fényeket. Nem fektettünk le részletes szabályzatokat, hanem hagytuk az életet élni, és ebből mégis az lett, hogy mindig volt váltás, mindig volt, aki pihenjen, mindig volt, aki éber volt.

Valahogy a hosszú, relatíve magányos szakaszokon vesztettünk sokat a pozícióinkból. Talán a megfelelő mobilalkalmazások hiánya is közrejátszott ebben, hiszen bár a mai korban élünk, azért a mai kor ilyen okosságai nincsenek a vérünkben. És ez nem is baj.

*Olyan jót tesz, mikor egymásra és a szélre figyelünk élőben,
valóságban, jelenben. A Balatonon és az erdők mélyén a
táborainkban is. Vagy talán mintha a nehezebb helyzetekben jönne
elő minden tudásunk:*

a szűk tihanyi-csatornában – miközben szemben megjelent a győztes Fifty-Fifty – vagy a bóják körüli forduláskor, vagy amikor olyan durván feltámadt a szél.

A keszthelyi forduló előtt voltunk, amikor másodfokra váltott a viharjelző, és elállt egészen a szél. Tudtuk, hogy mi jön. Amikor az északiasra forduló első széllökések megjöttek, ébresztettünk mindenkit. Álmosan de gyorsan, pánik nélkül, de feszülten, pillanatok alatt lekaptuk az orrvitorlánkat, és csökkentettük a nagyvitorlánk felületét. Együtt még nem vitorláztunk, de külön-külön saját közösségeinkben találkoztunk már viharral, kezeltük is azt, ami rajtunk áll, fordultunk már sok éves rutinokhoz, hagyományokhoz, még ha újításra is volna szükség eljárásrendjeinkben. Pattogtak hát az utasítások, közös megfontolás helyett mindenki követte a parancsokat, és minden történt, ahogy kell. Aztán szépen vettük a bóját, és mivel a szél mégsem akart erősödni, visszahúztunk minden. Teljes vitorlázattal haladtunk immár visszafelé. De természetesen továbbra is mentőmellényben. Talán túl hamar húztuk le a vitorlákat, talán túl hamar reagáltunk? Talán túl ügyesek, elővigyázatosak éa figyelmesek voltunk? De lehetünk túl óvatosak a nevelésben? Ha lassabb is így, de biztosan nem sérül senki.

És a versenynél mindig az a fontosabb, hogy mindannyian célba érjünk. Tartozunk akármelyik közösséghöz.

Amikor teljes vitorlázattal kidugtuk orrunkat a balatongöröki kiszögellés mögül a védtelen szigligeti-öbölbe, arcon vágott minket az ígért erős, már-már viharos szél. Fordulásra felkészülni, fordulunk! Nem szégyen a fordulás, és igen hasznos, ha a hajó védtelen orrára a nádas alatt kicsit megnyugodott vízen mászunk ki, hogy lehúzzuk az orrvitorlánkat, és a nagyvitorlát is könnyebb volt így kurtítani. Mondhatjuk szerencsének is azt, amiért én olyan hálás voltam: már pirkadt, így jól láttunk, és a nád közelében éppen nem feneklett meg a hajónk. Pár centin műlhatott. Gondviselés? Professzionalizmus? Vagy a kettő együtt is lehetséges? Elkényelmesedéssel korunk nem vádolhat minket, legfeljebb az a bűnünk, hogy

olykor túlzottan magunkra számítunk, és nem hiszünk a Szentlélekben, miközben mégis csak a mi kezünkben volt a kormány és minden kötél is.

Jól vette a kis sudár típusú hajónk ezt az erős szelet. Eleinte azért féltem, amikor dobáltak a hullámok, amikor a pöffökben meg-megdőlt mégjobban a hajó, amikor nem éreztem hogy én irányítok, pedig a kezemben volt a kormányrúd. Vajon mit bír a hajó? Vajon nem fúj le minket a szél a déli partra, ahol a homokpad vár minket? De amikor engedtem a félelemből, amikor bíztam a még nem is annyira ismert hajónkban, és bíztam a társaimban, akkor mertem engedni az élességből, és közelebb engedtem a hajó orrát a déli parthoz, és akkor egyszerre stabilizálódott minden. A hullámokat már nem élesen vágtuk, hanem kedvesen hasítottuk. A hajó már nem csúszott annyit oldalra, hanem gyorsult és haladt előre. Nem győzöm tanítani magamnak, hogy a rettegésből születő döntéseink még akadályoznak is minket, miközben

*ha bízunk, ha összehangolódunk, akár még a nehézségekkel is,
akkor van jövőnk, legyen bármilyen az időjárás.*

Délig jól megdőlve repesztett a kis hajó, miközben át-átcsaptak a felvágott hullámok a fedélzeten. A szél felőli kimagasló oldalon kapaszkodtak hárman, mentőmellényben markolva a köteleket, hol megereszttve, hol mégjobban behúzva azokat, miközben én odalenn a kajütben békésen szárítottam magamat és töltöttem nappali pihenőmet, szunyókálva. Tudtam, hogy a kapaszkodásuk nem félelemből van, a mentőmellény éppen a megbízhatóságunkat erősíti, az állandó húzd meg, ereszd meg pedig nem socródás vagy túl engedékeny hasonulás zaklatott világunkhoz, hanem pont a magabiztos irányítás bizonyítéka.

Órákig mentünk így. Napokig is tudtunk volna. Talán csak azt lehetne szemünkre vetni, hogy a vitorlafelület növelésével jóval többet vártunk a kelleténél, de hát a közösségeink covid-intézkedéseit is jobb volt később visszavonni, ha fájt is a várakozás.

A tihanyi rév utáni szélcsendes befutó már meg sem kottyanit csapatunknak. Ételünk, italunk, erőnk még volt. Még ha csak amolyan tábori is: májkrém meg nutella magában, szorosra húzott kabát vagy vacogás, és megfáradt, de izzó lelkesedés. Természetesen az utolsó fél órában is voltak újabb nehézségeink, amik egy részét talán magunknak köszönhetünk, de ennyi emberi gyarlóság nem tud akadálya lenni az izzadságos gyönyörű csodának. Így történt, hogy végül 29 óra 27 perces eredménnyel áthajóztunk a célvonalon. Végighajóztuk a pályát, a feladatot teljesítettük.

Tegyük azért mindenki, hogy – közösségeink: a Regnum Marianum, a cserkészet, a Kalazanci Mozgalom és a többi közösség mind – ne egymás mellett hajózzunk csupán, hanem tudunk akár egy hajóban is vitorlázni! Nem kell mindenhol, nem kell mindenhol, csak hogy

ismerjük egymás hajóját, hogy tanuljunk egymástól, hogy közösen fedezzük fel a vizet, a szelet és a ráhangolódás lehetőségét.

Kéredzük fel olykor egymás hajójának fedélzetére. Biztos vagyok abban, hogy tudjuk örömmel fogadni egymást. A közösen átélt naplementék, szélcsendek és zivatarok olyan erőt adhatnak nekünk, hogy ha nem is lesz hajónk soha csúcsdöntő katamarán, de sok-sok család bízhatja ránk gyermekeit, akiket tudunk egy egészséges felnőttkor felé segíteni. Saját erőből. Ráhangolódva a Szél sokkal nagyobb erejére.

Köszönjük a támogatást a Piarista Vitorlázó Egyesületnek, a Regnum Marianum Sport Egyesületnek, a Remetei Regnum Marianumnak és a Windworksnek.

Fotó: Schmutzer Áron

Magyar Kurír